

TRISTAN TZARA

FUGA

DANSE DE LA ROBE
SONIA DELAUNAY
1922.

TIPO MOLDOVA

TRISTAN TZARA

FUGA

poem dramatic în patru acte și un epilog

în românește de CALISTRAT COSTIN

EDIȚIA a II-a

TIPO MOLDOVA

Traducerea s-a realizat după

LA FUITE, poeme dramatique en quatre actes et un epilogue,
din

TRISTAN TZARA, OEUVRES COMPLETES TOME 3 (1934-1946),
p. 441-516 texte établi, présenté et annoté par Henri Behar,
professeur à la Sorbonne, Editions "FLAMMARION", 1979

Redactor: *Aurel Ștefanachi*

Coperta: *Cristian Almășanu*

© Tipo Moldova

Editura Tipo Moldova este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (C.N.C.S.I.S.)

Iași, 2012

Editura **Tipo Moldova**,
E-mail: office@moldova.ro

EPILOG

Spun: binecuvântată fie cea care călcând robia țărâniei risipite-n legea sa, și robia legii întru pruncul țărâniei prin pătimeașă blândete a maternității, și care, sorbind întregul amar al speranței fără speranță, a zdrobit lanțul dureros, acest lanț prelungindu-se mult dincolo de zale, atât de-adesea lanț de fum, uneori lanț de salvare a omului din leagăn până la-nțelepciunea prafului și pulberii.

Binecuvântată fie pentru-a fi redat libertatea sufletului iertat, gravat în inelul său de piatră, mă-nchin ei la renașterea acum a mândriei, ca și când ea ar fi mândria dintâi și splendoarea fără egal a primei frunze verzi primăvara.

Însă fiul, odată schimbată calea reîntoarcerii într-un deșert, tăind punțile în urmă-i, încă mai suferă.

Aceasta nu alta-i viața lui câtă vreme dorințele-i s-au împlinit.

Și îndârjiți, uimit fiecare de clara curgere a energiei sale, bărbatul și femeia brăzdează adânc, cu ochii în pământ, ogorul din fața zidului orb.

Orbi, ei mășăluiesc printre negre ferestre

- mi-e teamă de infern

- infernul este pe pământ, orbi ei pipăie carnea înnegrită de soare

- mi-e teamă de infern

- infernul este în noi

Orbi ei se-mpiedică-n destine ce nu sunt ale lor destine ce le vor fi iertate, că sufletul le va fi răsplătit după meritul durerii.

Și pentru că și-au încredințat sufletul diavolului cu prețul tinereții trăite-n desfrâu și-al tainicului delir al uitării, n-au recoltat ei deja pe pământ chinurile asurzitoare ale afuriseniei?

Spun: se va ierta acelora ce-au refuzat iertarea de tot pentru păcatele lor, într-aceasta suferința întrece cazna biciului judecății!

Și câtă vreme nu sunt nici vii, nici mai putând muri, fie ca aripi delicate, delicate și temerare să umple lumina difuză în care vocea lor nu se mai aude de-atâta căldură, de-atâta neant...

Lumea, asemenea prin rostul ei reînnoit, grădinile împărțite tuturor muritorilor, cerul deschis, drumurile mute ale bucuriei.

La Favière, august-septembrie 1940.